

eventuelt at nøjes med at yde Hjælp til de mindre velstillede. I øvrigt er der en Vanskelighed ved denne Form for Stats-tilskud, som jeg dog vil pege paa. Den tidligere Prisnedsættelse for Margarine foregik paa den Maade, at Staten gav Tilskud til Raavaren, altsaa til Oliemøllen, og det er formodentlig denne Tanke, man her har haft for Øje; det er vistnok ikke Forudsætningen fra nogen Side, at der skulde ske en Rationering af Margarinen. Hvis imidlertid denne Form, at der gives et Tilskud til Raavaren, til Olien, altsaa til Oliemøllen, skulde praktiseres igen, maatte vedkommende Virksomhed — eller maaske der da blev flere Virksomheder — formentlig underkastes et nøje Tilsyn, baade hvad angaar Regnskaber, og hvad angaar Udbytte, for at sikre sig imod, at de her anvendte Statsmidler til Stedet for at komme Forbrugerne til gode gik i de paagældende Bedrífsters Aktionærers Lommer. Jeg tror, dette vilde have sine Vanskeligheder, men jeg ser ikke rettere end, at det vilde være paakrævet.

Jeg tror hermed at have svaret paa de Bemærkninger, der har været henvendte til mig, og skal slutte med at udtale Haabet om, at det vil lykkes at finde frem til Forstaaelse om de Punkter, hvorom der endnu ikke er Enighed.

Hauge: Jeg vil først gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Faaborg—Ærø-Kredsen (Sporon-Fiedler). Han sagde bl. a., at Arbejderne i høj Grad bidrog til at skabe Dyrtid derved, at de krævede Lønforhøjelser og fremtvang Lønforhøjelser, og han anførte som Eksempel paa, hvor meget der var krævet udover, hvad der burde have været krævet, at Statistisk Departement havde gjort Rede for, hvor stor Prisstigningen var; i en vis Periode var Prisstigningen da 11 pCt., men i denne Tid havde Arbejderne faaet en Lønforhøjelse, der var betydelig større end de 11 pCt., og det var nu det ærede Medlems Opfattelse, at hvad Arbejderne saaledes havde faaet udover de 11 pCt., var af det onde og var noget, man burde have modsat sig. Af dette kan man forstaa, at det er det ærede Medlems Opfattelse, at Arbejderne fremdeles skal blive nede paa det usle Niveau, de tidligere har staaet paa, at det overhovedet er urimeligt af Arbejderne at kræve andet, end hvad der lige dækker Udgifterne i Tiden fra 1914 til nu. Jeg tror, at Arbejderne meget maa frabede sig at faa tildelt den Stilling

i Samfundet, som det ærede Medlem her vil tildele dem, denne fuldkomne Paristilling, at de skal vedblive at nøjes med den Løn i Forhold til Prisniveauet, som de havde i 1914; derom har der fornuftigvis ikke kunnet være Tale, og derom kan der heller ikke være Tale. Det ærede Medlem, der repræsenterer en saa udpræget Overklassegren af Befolkningen, skulde være den sidste til at tale om, at man skulde begrænse sine Krav til, hvad der svarede til Prisniveauets Stilling. Det ærede Medlem er i sin borgerlige Haandtering Godsejer. Der findes i en Statistik, der ogsaa er udgivet af Statistisk Departement, en Fortegnelse over, hvad Godsejerne — i alt Fald indtil 1916—17 — har formaaget at skabe sig af Gevinst ved Krigen. Den sidste Statistik, altsaa den siden Skatteaaret 1916—17, foreligger endnu ikke, men den vil, efter hvad jeg ved, foreligge om et Par Dage, og den vil sikkert ikke forringe det Billede, som jeg her er i Stand til at præsentere for ærede Medlemmer. Der var i 1913 209 Godsejere, der boede paa Landet, og som altsaa kunde betegnes som egentlige Godsejere; nogle af Godsejerne bor nemlig i Byerne, dels i København, dels i Provinsbyerne, men jeg vil se bort fra disse og kun regne med dem, der bor paa Landet. Disse 209 Godsejere havde da en samlet Indtægt af 10 862 503 Kr. Allerede dette er jo meget artigt, at 209 Godsejere, hvis Nytte for Samfundet turde være meget omvistelig, i et Aar har en Indtægt af 10 862 503 Kr. Men i 1916—17, efter at Krigen havde givet dem en Chance for at skaffe sig en ekstra Gevinst, var deres Indtægt steget til 16 339 203 Kr., og denne Stigning er fortsat senere. Nu vil jeg tillade mig at henvise det ærede Medlem til at studere disse Tal noget nærmere, og det vilde da være rart at faa at vide, om det ærede Medlem har samme Opfattelse af Godsejernes Stilling som den, han gav til Kende overfor Arbejderne, at de bør nøjes med, hvad de havde i 1914 plus det Tillæg, der nødvendigvis maa gives i Anledning af Prisniveauets Stigning under Krigen, thi i saa Fald vilde det ærede Medlems Klassefæller blive overordentlig svagt stillede.

Jeg skulde ikke have fremdraget dette, hvis det ærede Medlem ikke havde været saa aggressiv overfor Arbejderne, som han var, og i det hele taget saa haanende i sine Bemærkninger overfor Arbejderklassen og dens Krav om Forbedring af sine Kaar.